

fast Ejendom, eller ad anden Vej kunne skaffe sig en passende Indtægt eller ere saa heldige at eje Malestader, men alene ere deres lille aabne Baad og Nedgarn, sikkert ville komme til at trække sig tilbage som Fiskere, og hvad saa Enden vil blive, er ikke godt at vide. Men der er en Ting til, som jeg vil pege paa, nemlig den, at hvis man forbyder at tage disse Smaafisk i Dresund, berøver man hele Arbejderbefolkningen i Nordsjælland et godt og billigt Næringsmiddel. Nu vil man maaske sige: Ja, men naar vi frede Fisken og give den en passende Tid til at udvikle sig, vil den vokse saaledes, at den kan staa Maal med Sladfishen andre Steder. Dette er imidlertid kun en Formodning, Fiskernes Erfaring gaar i hvert Fald i modsat Retning. Det er en almindelig Antagelse blandt Fiskerne, som de mene at kunne støtte paa Erfaringen, og som for saa vidt heller ikke er modbevist fra anden Side, at Rødspætterne overhovedet ikke vokse i Dresund. De Grunde, der angives hertil, ere forskellige, men den almindeligste er, at den Mæsse Dampstube, der nu passere Dresund, udfaster en saadan Mængde Slacker, at Bunden overhovedet ikke længere er egnet til, at Rødspætterne kunne udvikle sig der. Jeg mener, at man bør undersøge den Slags Ting, inden man vedtager Bestemmelser, der umuliggøre disse mange Mennesker at ernære sig som hidtil. Jeg har i det hele den Opfattelse, at naar man skal vedtage saadanne Bestemmelser som de her foreslaaede, maa man kunne bygge paa sikre Erfaringer og ikke paa Formodninger.

Nu er der vel dem, der ville sige: Ja, men hvis vi nu ikke gaa med til de af den højterede Minister foreslaaede Maal for Rødspætter ogsaa for Dresunds Bedkommende, ville vi ikke saa den paataente Overenskomst med Sverige. Det er jo muligt. Men hvis vi skulle købe denne Overenskomst ved at umuliggøre en hel Mængde Mennesker deres Næringsvej uden at have Sikkerhed for, at det vil blive til nogen som helst Gavn for dem paa anden Maade, skal jeg med største Sindssø se paa, at vi ikke saa Overenskomsten. Jeg tror ikke, at den vil blive til saa overordentlig stor Betsignelse for danske Fiskere. Jeg mener endogjaa, at man i dette Tilfælde hellere bør vente noget og se at indvinde sikre Erfaringer, saa at vi ikke til Dels i Blinde stemme for noget, hvis Næklevidde vi ikke i Djeblykket ere i Stand til at overse. Jeg er ikke særlig fiskerifyndig, men for mig staar det som et Livsspørgsmaal, i alt Fald for de danske Fiskere. De svenske Fiskere fiske saa godt som ikke hjemme i Dresund, saa jeg

ved ikke, hvad Betydning det kan have for dem, om vi saa denne Overenskomst. Der næst vil der maaske ogsaa blive rejst den Indvending, at naar man overhovedet skal fastsætte Maal, maa de være gældende overalt, thi i modsat Fald ville nogle af Fiskerne blive stillede paa en anden Maade end andre, og Fisken vil derved ikke blive fredet, og man vilde risikere, at der alligevel blev fanget en, i Forhold til de store, alt for stor Mæsse af Smaafisk. Jeg tror nu heller ikke, at det holder Stik. Thi naar man vil se paa det Kort af Kaptajn Drechsel, der er vedhæftet Fiskeriberetningen fra 1894, ser man, at de Rødspætter, der fanges i Dresund, tælle saa uendelig lidt over for hele den store Mæsse af Rødspætter, der fanges i vore Farvande i det hele taget. Denne ringe Mængde vil ganske sikkert ikke spille nogen som helst Rolle for Fiskebestanden. Man kan næsten ikke skelne, at der overhovedet fanges Rødspætter i bethdelig Mængde i Dresund. Jeg tror derfor, at man rolig kan lade Rhydfiskerne benytte deres smaa Baad, og Nedgarn, og fange de Fisk, de kunne i de Farvande, hvorved de bo. Det vil ikke kunne skade Fiskebestanden i nogen som helst Grad, men vil ganske sikkert være af overordentlig Betydning for disse Fiskere, der da saa Lov til at ernære sig, som de hidtil have gjort. Der er et andet Felt, hvor man bedre kunde tage fat, og hvor der maaske ogsaa vilde være langt større Anledning til at tage fat for Lovgivningsmagten. Det er med Hensyn til den Mæsse af store udelevede Rødspætter, der fanges under Anholt, og som kun i højst uegentlig Forstand kan kaldes Menneskesø, og som senere sælges her i Kjøbenhavn. Jeg tror, det vilde være heldigt, om man kunde saa en Bestemmelse, der kunde umuliggøre den Slags Fiskeri, som virkelig kan kaldes for Rødfiskeri. Men jeg tror lige saa sikkert, at man skal lade Rhydfiskerne med deres Nedgarn og aabne Baade være i Fred. — Med disse Udtalelser skal jeg slutte, idet jeg vil anbefale Tingets Medlemmer at stemme for den af mig foreslaaede Endring angaaende Maalebestemmelserne, saa at Maalene for Rødspætter, der fanges ved Rysterne, ned sættes til $8\frac{1}{2}$ Tomme. Jeg tror, at man da gaar til, hvad man i Djeblykket med Sikkerhed kan gaa til. Jeg tror ikke, man vil kunne gaa videre, naar man ikke vil skade Fiskernes berettigede Interesser.

Evend Høgsbro: Det er jo ganske vist noget dristigt at tro, at man som enkelt Medlem, tilmed uden for Udvalget, skulde kunne vinde Gehør for sine særlige Ønsker med Hensyn til et Forslag som det fore-